

РЕШЕНИЕ

№ 3559

гр. София, 26.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 30.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **8797** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК, във вр.чл.80, ал.3 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Настоящото разглеждане на делото е повторно, след отменителното решение на ВАС, постановено по адм.д.№ 7645/2011 г., с което решение № 1895 от 21.04.2011г. на АССГ е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

С. П. Г.-С. от [населено място], ж.к.”Д.-I”, [жилищен адрес] ап.№ 510, е оспорила Заповед № РД-15-104 от 06.07.2010 г. на областния управител на Област С., с която е постановено изземване на недвижим имот-частна държавна собственост – апартамент № 510, в.ж.к.”Д. I”, [жилищен адрес] вх.”Б” поради това, че жалбоподателката го държи без правно основание.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е нищожна като постановена при липсата на материална компетентност, тъй като процесният апартамент не е собственост на държавата. Поддържа се, че жалбоподателката е „заварен наемател” по смисъла на Правилника за прилагане на Закона за наемните отношения /отм./. Твърди се също така, че жалбоподателката е била част от домакинството на титуляра на настанителната заповед И. У., с когото живяла на семейни начала до 1999 г. без сключен граждански брак. Претендира присъждането на разноските по делото.

Ответникът по жалбата – Областен управител на Област С. чрез процесуалния си представител юрк.С. оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Прави искане за разноски, както и възражение за прекомерност на

адвокатския хонорар на жалбоподателката.

Заинтересованата страна Министерство на образованието и науката чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата като недоказана.

Заинтересованата страна Столична община чрез процесуалния си представител юрк.И. заявява становище за основателност на жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено следното:

С молба вх.№ 48461/24.10.2002 г. жалбоподателката е направила искане до Министерството на образованието и науката да ѝ бъде издадена настанителна заповед за процесния апартамент, с мотиви, че издадената настанителна заповед е на лицето И. У., с когото тя живяла на семейни начала без граждански брак от 1994 г. до 31.10.1999 г., когато титуляра на настанителната заповед е напуснал жилището. Жилищната комисия при МОН разглежда молбата и взема решение, че жалбоподателката и членовете на семейството ѝ не отговарят на условията по чл.24 от ПП ЗДС и обитават жилището без правно основание. Решението на комисията е одобрено от Министъра на образованието и науката. За това решение жалбоподателката е уведомена с писмо, изх.№ 48461/31.01.2003 г. С писмо, вх.№ 0405/29.06.2004 г., потвърдено с писма, изх.№ 1001-99/11.10.2006 г., изх.№ 1001-21/23.03.2009 г. и изх.№ 1001-21/09.07.2009 г. Министерството на образованието и науката е уведомило областната администрация на Област С., че жалбоподателката С. П. се е самонастанила в процесния апартамент, който следва да бъде иззет по реда на чл.80, ал.1 ЗДС, тъй като се държи без правно основание. Областната администрация уведомява жалбоподателката за започналото административно производство по реда на чл.80 ЗДС с писмо № 0405/1404 от 01.04.2009 г. На 28.04.2009 г. е постъпило възражение от оспорващата, с което тя моли спрямо нея да не бъдат предприемани действия по чл.80, ал.1 ЗДС. На 06.07.2010 г. ответникът издава оспорената заповед № РД-15-104, с която постановява изземване на процесния апартамент. В мотивите на заповедта се сочи, че апартаментът е държавна собственост, предоставен за управление и стопанисване на МОН. Административният орган е приел, че жилището се държи без основание /настанителна заповед или наемен договор/ от жалбоподателката. Заповедта е връчена лично на С. Г. на 15.07.2010 г. видно от приложената по делото обратна разписка.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на представените му правомощия, в предписаните от закона форма и съдържание.

Съгласно чл.80, ал.1 ЗДС имот - държавна собственост, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на областния управител, въз основа на мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство. В заповедта е посочена първата от трите хипотези, обосноваващи изземването на

държавен имот – същият се държи без основание. По делото са приложени писмо вх.№ 0405/29.06.2004 и писмо изх.№ 1001-21-/09.07.2009 г. от Министерството на образованието и науката, с което е направено мотивирано искане по чл.80, ал.1 ЗДС до областния управител на Област С. за принудително изземване на ап.№ 510, в бл. № 159, ж.к.”Д.-І”, който се държи без правно основание от жалбоподателката. Настоящият състав намира, че са налице предпоставките за прилагане нормата на чл.80, ал.1 ЗДС. В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения и правилно е приложен материалния закон.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателката за нищожност на оспорената заповед поради липса на материална компетентност на областния управител, тъй като апартаментът не е държавна собственост. Относителите към характера на собствеността доказателства по делото, подредени в хронологичен ред, са както следва:

Блок 159, в ж.к.”Д.-І”, в който се намира процесният апартамент № 510, е построен през 1971 г. Съгласно изискванията на действащия по това време чл.78 от Наредбата за държавните имоти /отм./ за този жилищен блок е съставен Акт за държавна собственост /АДС/ 9694/09.02.1977 г. от СГНС – район „В.Л.”, в който е отбелязано, че блокът е предоставен за управление и стопанисване на РРСП „Експлоатация и поддържане сградния фонд”-район „В.Л.”. Със Заповед № РД-09-400 от 04.10.1990 г. на Председателя на ИК на СНС във връзка с Решение № 193/05.09.1990 г.на Бюрото на Министерския съвет жилищен блок № 159 в ж.к. „Д.-І” се предоставя на Министерството на науката и висшето образование. На 24.09.1997 г. за същия жилищен блок е съставен Акт за частна общинска собственост № 33. Със Заповед № РД-15-177/07.05.1998 г. на Областния управител на Област С. този акт за частна общинска собственост е отменен, на основание действащата по това време разпоредба на чл.79, ал.1 ЗДС. В мотивите на тази заповед е посочено, че не са спазени изискванията на чл.39, ал.4 от Правилника за прилагане на Закона за общинската собственост /отм./. На 13.07.1998 г. за блок № 159 е съставен Акт за частна държавна собственост № 01016. С решение от 10.01.2000 г., постановено по адм.д.№ 1100/1996 г. от СГС Заповед № РД-09-400/04.10.1990 г.на Председателя на ИК на СНС е обявена за нищожна. След влизане в сила на това съдебно решение кметът на СО е поискал от областния управител на основание чл.78, ал.1 ЗДС да отпише от актовете книги за държавна собственост бл.159 в ж.к.”Д.-І” поради отпаднало основание /обявената за нищожна заповед на председателя на ИК на СНС/, което не е сторено до сега. Със Заповед № ДИ-03-040/30.11.2009 г. на Областния управител на основание Решение № 768/07.11.2006 г. на Министерския съвет и чл.48, ал.1 и чл.54, ал.1, изр.второ ЗДС е наредено безвъзмездното прехвърляне на Столична община на правото на собственост върху 19 бр.апартаменти от [жилищен адрес] сред които не фигурира този, обитаван от жалбоподателката. На 17.01.2011 г. Кметът на СО с писмо изх.№ 94-С-618/3/ до областния управител прави искане на основание чл. 15, ал.1 ЗДС за предоставяне на общината за управление имот – частна държавна собственост, представляващ ап. № 510 в бл.159 ж.к.”Д.-І”, който се явява и процесния апартамент,обитаван от жалбоподателката.

Въз основа на тези доказателства се установява по несъмнен начин, че процесният апартамент № 510 е държавна собственост. До 1990 г. държавната собственост е единна и в нея се включва собствеността на общините. С изменението на Закона за собствеността /ДВ, бр.31/17.04.1990 г./ общинската собственост е отделена от

държавната без да са посочени които имоти остават държавни и кои стават общински. Това конкретизиране и разграничаване на държавната от общинската собственост се извършва през 1996 г.с приемането на Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост /ДВ, бр.44/21.05.1996 г./. В чл.2, ал.1 от Закона за общинската собственост в седем точки са посочени изрично кои имоти са общинска собственост: имотите и вещите, определени със закон; имотите и вещите, предоставени в собственост на общината със закон; имотите, чиято собственост е възстановена на общината при условия и по ред, определени със закон; имотите и вещите, дарени или завещани на общината; имотите и вещите, придобити от общината с доброволен труд и/или с парични средства на населението; имотите и вещите, придобити от общината при ликвидацията на търговски дружества с общинско участие; имотите и вещите, придобити от общината чрез правна сделка, по давност или по друг начин, определен в закон. От горното е видно, че процесният блок № 159 в ж.к. „Д.-І” не попада под нито една от изброените хипотези на имоти-общинска собственост. Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че с прогласяването по съдебен ред нищожността на Заповед № РД-09-400 от 04.10.1990 г. на Председателя на ИК на СНС следва автоматично отмяната на акт за държавна собственост № 01016/13.07.1998 г. и отпадането на държавния характер на собствеността върху процесния апартамент. Съгласно чл.5, ал.3 ЗДС актът за държавна собственост няма правопораждащо действие, но отпадането на едно от основанията за издаването му не означава, че държавната собственост върху актувания недвижим имот е престанала да бъде такава. Още по-малко може да се направи извод, че тази държавна собственост би следвало да се трансформирала в общинска, в какъвто смисъл прави довод жалбоподателката. Следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 114, ал.1от ППЗДС, съгласно която обстоятелствата, констатирани в акта за държавна собственост, съставен по надлежния ред, имат доказателствена сила до доказване на противното, а съгласно § 4. ПЗР ППЗДС актовете за държавна собственост, съставени по установения ред до влизането в сила на правилника, запазват правната си сила.

Инцидентното оспорване собствеността на държавата в настоящето производство, към което се стреми жалбоподателката, е недопустимо. Редът за такова оспорване е определен в закона – чл.79 ЗС, който разпорежда, че споровете за материално право се решават по съдебен ред. Още по-детайлна е тази регламентация в ППЗДС. Лицето, което твърди, че е собственик на имота трябва да направи искане до областния управител за отписване от актовете книга. Съгласно чл.112, ал.2 ППЗДС когато компетентният орган установи, че няма достатъчно доказателства за наличие на някое от условията за отписване от актовете книги или лицето, което е поискало отписването на имота, не може да докаже по безспорен начин правото си на собственост, той издава заповед за отказ от отписване, а чл.113 ППЗДС определя, че в случаите, когато компетентният орган откаже да издаде заповед за отписване, лицето, което е поискало отписването на имота, може да докаже правото си на собственост по общия исков ред. От горното следва, че при спор за материално право оспорването на държавната собственост става по исков ред с решение на гражданския съд. В настоящия случай жалбоподателката оспорва правото на собственост на държавата върху процесния имот, предявявайки не собствени, а чужди права – тези на Столична община, което е недопустимо съгласно чл.26, ал.2 ГПК, във вр. чл.144 АПК. От друга страна самата община признава държавния характер на собствеността върху

процесното жилище, което е видно от писмо на Кмета на Столична община изх.№ 94-С-618/3/17.01.2011 г. до областния управител, в което е направено искане на основание чл. 15, ал.1 ЗДС за предоставяне на общината за управление имот – частна държавна собственост, представляващ ап.№ 510 в бл.1591 ж.к.”Д.-Г”.

От доказателствата по делото се установява, че е налице и втората законова предпоставка по чл.80, ал.1 ЗДС - имотът се държи без основание. За този апартамент е издадена настанителна заповед № РД 09-979 от 05.08.1996 г. на лицето И. В. У., служител на МОН. Обстоятелството, че жалбоподателката е живяла на семейни начала до 31.10.1999 г. е ирелевантно в случая, тъй като от това обстоятелство жалбоподателката не би могла да черпи права, тъй като между нея и МОН няма възникнали наемни правоотношения. В тази връзка неоснователен е и доводът на оспорващата, че тя се явява „заварен наемател” по смисъла на ППЗНО /отм./, тъй като между нея и МОН, респ. областния управител, никога не са възниквали наемни правоотношения.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.4 и чл. 226 ал.3 АПК на ответника следва да се присъдят разноските по делото – юрисконсултско възнаграждение за водене на делото в настоящата инстанция и пред Върховния административен съд в общ размер на 300 лева.

Мотивиран така, и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,Второ отделение,39 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. Г.-С. против Заповед № РД-15-104 от 06.07.2010 г. на областния управител на Област С..

ОСЪЖДА С. П. Г.-С. от [населено място],, ж.к.”Д.-Г”, [жилищен адрес] ап.№ 510, да заплати на Областната управа на Област С. - [улица], разноски по делото в размер на 300/ треста / лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: